Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 264/2014
03.09.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије: Бранка Станића, као председника већа, судије Браниславе Апостоловић и судије Гордане Ајншпилер – Поповић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца – Град Лесковац, кога заступа Градско јавно правобранилаштво из Лесковца, против тужених 1.J. АД у стечају из Б. коју заступа З.Т., адвокат из Б. и 2. Република Србија коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, ради утврђења, вредност предмета спора 11.000.000,00 динара, решавајући о ревизији првотуженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5631/13 од 23.07.2014. године, донео је у седници већа одржаној дана 03.09.2015. године следећу

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија првотуженог J. АД у стечају из Б., изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5631/13 од 23.07.2014. године

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Београду П 4447/2011 од 14.05.2013. године у ставу 1. изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом би се првотуженом забранило отуђење пословног простора у улици … у Л. на кат.парцели број …у КО Л., укупне површине 1.764,51 метара квадратних који се састоји од призмеља, I и II спрата. Ставом 2. изреке утврђено је да је тужба повучена у односу на друготу жену Републику Србију. У ставу 3. изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилац Град Лесковац власник пословног простора као дела стамбене зграде осмоспратнице на кат.парцели … у КО Л. у улици …, укупне површине 1.764,51 метара квадратних који се састоји од подрумских просторија, приземља, I и II спрата, што је првотужена J. АД у стечају из Б. дужна признати и излучити из стечајне масе. Ставом 4. изреке, обавезан је првотужени да тужиоцу на име трошова поступка плати износ од 219.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5631/13 од 23.07.2014. године одбијена је као неоснована жалба првотужене J. АД у стечају и пресуда

Привредног суда у Београду П 4447/11 од 14.05.2013. године у ставу 3. и 4. изреке потврђена.

Првотужена Ј. у Б. из стечаја је против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5631/13 од 23.07.2014. године благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка учињених у другостепеном поступку и због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужилац преко заступника је оспорио у целини наводе ревизије и предложио Врховном касационом суду да исту одбије као неосновану. Трошкове ревизијског поступка није тражио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у складу са одредбом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и утврдио да је ревизија првотуженог неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује да су пред другостепеним судом учињене битне повреде поступка из члана 361. став 1. Закона о парничном поступку. Привредни апелациони суд у поступку по жалби је правилно применио одредбе Закона о парничном поступку испитујући побијану одлуку у делу у којој је она жалбом оспоравана, оценом свих релевантних жалбених навода и давања јасних разлога за доношење побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, Одлуком о расподели средстава предузећа за изградњу и управљање стамбеним зградама и пословним просторијама Дом из Лесковца, на тужиоца су пренете стамбене зграде бившег Општинског фонда за стамбену изградњу и бившег Среза Лесковац, међу којима је и пословна зграда Осмоспратница у којој се налази пословни простор који је предмет спора. Тужилац по овом основу у моменту подношења тужбе је био уписан у јавним књигама као држалац непокретности која је предмет спора, али је у току поступка, решењем Републичког геодетског завода – Служба за катастар непокретности Лесковац број 92-02-157/13 од 28.01.2013. године дозвољен у листу непокретности број …КО Л., упис права **јавне својине** у корист тужиоца-Града Лесковца са делом поседа 1/1 непокретности означеној у В листу непокретности и то пословној згради за коју није утврђена делатност број 1. површне у габариту 788 метара квадратних изграђена на парцели …досадашњег држаоца Града Лесковац. С друге стране је утврђено, да је првотутуженом, односно његовом претходнику било пренето само право коришћења и управљања на наведеној непокретности уз накнаду, али без права располагања, па у конкретној ситуацији када се код туженог, који је у стечају налази непокретност која је предмет тужбе, тужилац као власник те непокретности основано захтева да се иста излучи из стечајне масе и преда тужиоцу. Такав захтев, нижестепени судови су усвојили.

Према оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање применили материјално право и то одредбе Закона о принудном поравнању стечају и ликвидацији и Закона о основама својинско правних односа, када су усвојили захтев тужиоца.

Ревизија првотуженог није основана. Тужилац коме је у стечајном поступку који се спроводи над првотуженим, оспорено право својине и право излучења из стечајне масе на непокретности која је предмет спора, има правни интерес да тражи да се у парничном поступку утврди право својине на предметној непокретности и да тражи да се његова непокретност излучи из стечајне масе стечајног дужника. Према томе, неосновани су наводи из ревизије да је остало неразјашњено да ли се у конкретном случају ради о тужби за утврђење или излучној тужби и правни интерес тужиоца за подношење тужбе, те да је због таквих нејасноћа тужбу требало одбацити.

Наводи ревизије првотуженог, којима се истичне да су судови погрешно оценили доказе и наводи којима се на посредан начин указује да је чињенично стање погрешно утврђено, па се у том смислу истиче да тужилац није доказао да је правни следбеник инвеститора и власника дела зграде а да је ревидент доказао да је одржајем стекао својину на предметној непокретности, те да је стога погрешна одлука суда, су неосновани и без утицаја на одлуку. То са ралога што је тужилац доказао да је власник непокретности и да основано тражи да се иста излучи из стечајне масе и преда њему као власнику а с друге стране, ревизија се према одредби члана 398 ст. 2 Закона о парничном поступку, не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Са наведених разлога, Врховни касациони суд је утврдио да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које пази по службеној дужности, па је применом члана 405 Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.